

[Henry Christensen.]

kritik gælder forslagene om udlån af yderligere midler fra statens kasseoverskud til kommunerne og boligselskaberne. Og så vil man rationalisere i den offentlige forvaltning. Det er jeg ganske enig med det ærede medlem hr. Per Hækkerup i; jeg tror bare ikke, vi løser årets alvorlige økonomiske problemer ved yderligere at deklarerer dette.

Jeg lagde mærke til, at hr. Per Hækkerup var en ivrig læser af Politiken. Jeg håber, at han har haft god tid til at læse Politiken også i dag. Det er jo et blad, som ikke kan siges at være det ærede medlem og hans parti særlig uvenlig stemt netop for tiden, men ikke desto mindre beder jeg om tillidelse til at citere Politikens vurdering af socialdemokratiets såkaldte nye oplæg. Der står heri:

„Offentligheden tvinges derfor desværre til at drage den konklusion, at socialdemokratiet farer med løvs snak og ikke har noget realistisk alternativ til regeringens økonomiske linje.“

Det er en hård dom af et venligsindet blad.

Men måske skal man lægge mere mærke til, hvad der ikke blev sagt i socialdemokratiets oplæg i går. Man kan spørge på den måde, om socialdemokratiet erkender, at dets energiske agitation for de store skattelettelse faktisk er forkert, om det erkender, at der ikke var noget forsvarligt økonomisk grundlag for forslagene om de mange nye ekstra offentlige udgifter, og om socialdemokratiet erkender, at forslagene fra i foråret om at stimulere borgernes private forbrug samfundsøkonomisk var forkerte og uansvarlige. Hvis tavsheden om disse forhold er udtryk for en ændret indstilling, så vil jeg da gerne sige, at jeg er parat til at notere det som et fremskridt.

Jeg tror, det er vigtigt, at vi nu finder veje, så vi simpelt hen undgår den fundamentale svaghed, at vi lader indkomststigningerne løbe alt for langt forud for produktionsstigningen. Den stramme finans- og pengepolitik er bl. a. et resultat af, at forholdet har været sådan igennem alt for lang tid. Det er derfor, behovet for en indkomstpolitik i næste fase er så stort. Jeg ved meget vel, at det kan være vanskeligt at føre indkomstpolitik, og jeg tror heller ikke, at det uden videre kan gøres i det lange løb,

men jeg tror, regeringen og folkettinget netop nu bør sige, at Danmark befinder sig i en situation, hvor det vil være i alle parters interesse — måske bortset fra dem, der lever af den for kraftige inflation — at medvirke til en indkomstpolitisk løsning.

Når man fra visse sider advarer imod den beslutning, i hvert fald at gøre det nu, i hvert fald at gøre det i den nærmeste fremtid, i modsætning til hvad folketingets flertal forleden dag besluttede igennem den vedtagne dagsorden, så ser jeg mange forskellige formelle begrundelser herfor. Man må ikke gribe ind over for parterne, man skal afvente forhandlingerne osv. Men heroverfor står, at skal en indkomstpolitik lykkes, og skal den være socialt afbalanceret, så må den være omfattende, så må den inddrage alle de forskellige samfundsgrupper. Og hvordan skulle det dog kunne gøres, hvis ikke den ansvarlige politiske myndighed påtog sig forpligtelsen til at koordinere disse hensyn? Og hvordan skulle den kunne gøre det, hvis ikke statsmagten fremlagde sine vurderinger? På en række områder kræver en afbalanceret indkomstpolitik endda nødvendigvis en række lovgivningsindgreb. Hvordan skulle denne sammenhæng etableres, hvis ikke regeringen tog initiativ til forhandling — i tide — mellem de forskellige gruppers repræsentanter?

Der bliver desværre ofte gravet grøfter; der bliver også forsøgt gravet grøfter mellem det nuværende folketingsflertal og LO. Ingen underkender de vanskeligheder, som LO og andre betydningsfulde organisationer vil have over for opgaven at medvirke til en indkomstpolitik. Det bør nok være i hele folketingets interesse, at der kan sikres ført positive forhandlinger mellem landets lovlige regering og alle de ansvarlige organisationer, hvis betydning er stor i en indkomstpolitisk sammenhæng. Jeg tror, det sagligt er af betydning; jeg tror for øvrigt også, det har betydning i henseende til respekten for folkestyrets duelighed. Opgaven bør derfor nu være at undgå at søge gravet grøfter og i stedet prøve at skabe forståelse for, hvad der er til gavn for samfundet som helhed og for organisationernes mange tusinde medlemmer.

Jeg lagde mærke til, at hr. Per Hækkerup hentede en stor del af sin visdom i den kronik, som hr. Kjeld Philip har skrevet, og jeg